

вани от мечтатаси да освободят Гроба Господен, ту самонадеяни и весели рицари и сержанти, жаждаци за първи път да вкусат от магията и примамките на И^ктока. Селяни и градски люде се стичаха към известните пазари на главния друм, който водеше от Белград през Соф^ия за Константиновград и носеха убити зайци, пресни яйца и плодове, овни и телета, брашно, мед, месо. Чужденците плащаха прескъпи цени и българите пълнеха кожените си кесии с тежки дукати, лъскави хиперпери, сребърни марки, жълти флорини, венециански лири и матапани, златни унции...

Много войски и чуждоземни вождове бяха виждали българите да минават през земите им: на път от Изток към Запад и обратно, ала новият гост на царя не приличаше нито на един от ония сурови и смели рицари, които бяха държали държава и скиптър връз престола на Света Соф^ия. Младият император Роберт не напомняше с нищо нито благородните си вуйчовци: благочестивия Бодуен и храбрия Анри, нито дръзновения си баща Пиер дьо Куртене, ^иизменически убит от кир Тодор Епирски. Вместо да язди кон, както подобава на рицар и венценосец, той пътуваше удобно изтегнат връз меките постилки на широка кочия, теглена от четири чифта червени коне. Заграден с весели дами, разсмивачи, трубадури, готвачи, музиканти, ~~ж~~онгл^ибори и лекари, той мразеше от цялата си душа негодите, умората и досадата. Затова винаги се грижеше да бъде запасен със жени, вино и смях, с църове и редки лакомства. Само приготвяленията за пътуването му от Намур до Константиновград, бяха траяли близо цяла година.. След като премина Алемания, Роберт отседна в двора на сестра си - венгерската кралица Иоланта и там остана цяла зима сред тържествата, които бе устроил в негова чест крал Андрея. След това, в началота на пролетта той бе прекарал няколко седмици при сръбския крал Стефан Първовенчани.

А сега шумното и великолепно шествие приближаваше стените на Средец, където го чакаше в пронията си севастократор Александър, с